

វគ្គ I

ថ្ងៃខួបកំណើតដ៏អាក្រក់បំផុត

មិនមែនត្រឹមតែលើកដំបូងនោះទេ ដែលជម្លោះប្រកែកមួយបានកើតឡើង នៅពេលទទួលបានអាហារពេលព្រឹកឯមហាវិថីប្រាយវដដ ជ្រោយ ផ្ទះលេខបួន។ លោកវេជ្ជណុន ខ្លើស្លីត្រូវបានដាស់ឲ្យភ្ញាក់ពីដំណេកតាំងពីព្រលឹមម៉្លេះដោយសារសម្លេងទីទុយយំដ៏ធ្លុងពី បន្ទប់ក្មួយប្រុសរបស់គាត់ ឈ្មោះហេរី។

- បីដងហើយក្នុងមួយសប្តាហ៍នេះ!- គាត់បានគ្រហឹមកាត់តុ។ - ប្រសិនជាឯងមិនអាចគ្រប់គ្រងទីទុយនោះបានទេ វានឹង ត្រូវតែទៅហើយ!

ហេរីបានព្យាយាមពន្យល់ម្តងហើយម្តងទៀត។

- វាធុញណាំ- វាបាននិយាយ។ - វាធ្លាប់តែចេញហើរជុំវិញនៅខាងក្រៅ។ ប្រសិនបើខ្ញុំអាចឲ្យវាចេញហើរនៅពេលយប់បាន នោះ...

- តើអញមើលទៅដូចមនុស្សភ្លើរ? - លោកវេជ្ជណុនបានគ្រហឹម ដោយមានកំទេចពងទាចៀនសំយុងចុះមកពីពុកមាត់ដ៏ ស្រមូររបស់គាត់។ - អញដឹងថានឹងមានអ្វីកើតឡើងប្រសិនបើឲ្យវាទីទុយនោះចេញទៅក្រៅ។

គាត់បានផ្លាស់ប្តូរនូវទឹកមុខខ្មៅងងឹតជាមួយនឹងប្រពន្ធរបស់គាត់ ពីទូនៀ។

ហេរីព្យាយាមឈ្លោះតបវិញ ប៉ុន្តែពាក្យសម្តីរបស់វាទាំងអម្បាលម៉ានត្រូវរលាយទៅវិញដោយសម្លេងកើដ៏ខ្លាំងចេញពីកូន របស់គ្រួសារខ្លើស្លី ដាត់លី។

- ខ្ញុំត្រូវការខ្លាញ់ដុំប្រឡាក់ទៀត។

- មានទៀតនៅក្នុងខ្ទះចៀន កូនសម្លាញ់- អ្នកមីងពីទូនៀបានស្រដី ដោយបែកក្រសែក្នុងដីស្រអាប់ដាក់កូនប្រុសកន្ទាត់ របស់គាត់។ - យើងត្រូវតែចិញ្ចឹមកូនខណៈពេលដែលយើងនៅមានឱកាស...ម៉ាកមិនចូលចិត្តម្ហូបអាហារនៅសាលានោះសោះ...

-គ្មានបានការទេ ពីទូនៀ បងមិនដែលឃ្លានម្តងណាឡើយនៅពេលដែលបងរៀននៅ ស្នែលទីង្គ នោះ- លោកវេជ្ជណុន និយាយយ៉ាងពេញចិត្តពេញច្រើម។ - ដាត់លីទទួលបានល្មមគ្រប់គ្រាន់ហើយ មែនទេ កូនប្រុស?

ថ្ងៃខួបកំណើតដ៏អារក្សកំបំផុត

ដាត់លី ដែលមានមាឌធំក្រអាញ គូទរបស់វាទ្រោមទៅលើជ្រុងទាំងសងខាងកៅអី បានសើចស្មើញ ហើយបែរទៅរក ហេរី។

- យកខ្លះចៀនបន្តិចមើល។
- ឯងភ្លេចពាក្យវេទមន្តហើយ - ហេរីបាននិយាយយ៉ាងមួម៉ៅជាខ្លាំង។

ការជះឥទ្ធិពលនៃប្រយោគដ៏សាមញ្ញនេះទៅលើមនុស្សក្នុងគ្រួសារឌីស្ទ្រីពិតជាមិនគួរឲ្យជឿទាល់តែសោះ៖ ដាត់លីដង្កក់ ដង្ហើម ហើយធ្លាក់ចុះពីកៅអីរបស់វាជាមួយនឹងសម្លេងទង្គិចដែលធ្វើឲ្យញួយផ្ទះបាយទាំងមូល ឯអ្នកស្រីឌីស្ទ្រីបានបន្លឺសម្រែកដ៏ តូចមួយ ហើយយកដៃខ្ទប់មាត់របស់គាត់ រីឯលោកឌីស្ទ្រីវិញបានក្រោកឈរឡើង ដោយសរសៃឈាមកំពុងតែលោតនៅក្នុងសៀត ផ្ការបស់គាត់។

- ខ្ញុំចង់មានន័យថា «សូមមេត្តា»! - ហេរីបានស្រដីយ៉ាងហ័ស។ - ខ្ញុំមិនមែនមានន័យថា...
- តើយើងបានប្រាប់ឯងយ៉ាងម៉េចខ្លះ- លោកមានរបស់វាបានស្រែក ដោយខ្លាតទឹកមាត់ទៅលើតុ - ពីរឿងនិយាយពាក្យ “វ”

នៅក្នុងផ្ទះរបស់យើង?

- ប៉ុន្តែ ខ្ញុំ...
- ឯងឆ្លើមធំហ៊ានគំរាមដាត់លីផងរឺ!- លោកមាធីរណុនបានគ្រហឹម ដោយដំតុនឹងកណ្តាប់ដៃរបស់គាត់។
- អញសូមព្រមានឯង! អញនឹងមិនអនុញ្ញាតឲ្យនិយាយពីភាពមិនធម្មតារបស់ឯងនៅក្រោមដំបូលផ្ទះនេះទេ!

ហេរីសម្លឹងមើលពីមុខពណ៌ផ្កាឈូករបស់លោកមាធីរណុនទៅអ្នកមីងរបស់វាដែលស្លេកស្លាំង ហើយកំពុងតែព្យាយាម លើកដាត់លីឲ្យក្រោកឈរឡើង។

- មិនអីទេ- ហេរីនិយាយ - មិនអីទេ...

លោកមាធីរណុនក៏អង្គុយចុះវិញ ដោយដកដង្ហើមដូចជាមានសំដៅដែលមានដង្ហើមផុតៗ ហើយសម្លឹងមើលហេរីយ៉ាងជាប់នឹង ជ្រុងម្ខាងនៃភ្នែកដ៏តូច និងមុតស្រួចរបស់គាត់។

តាំងពីពេលដែលហេរីត្រលប់មកផ្ទះវិញនៅវិស្សមកាលរដូវក្តៅ លោកមាធីរណុនបានចាត់ទុកហេរីដូចជាគ្រាប់បែកមួយ ដែលអាចនឹងផ្ទុះគ្រប់ពេល ពីព្រោះហេរីមិនមែនជាក្មេងធម្មតាម្នាក់នោះទេ។ តាមពិតទៅ វាមិនមែនធម្មតាដូចសំបកក្រៅរបស់វា ឡើយ។

ហេរី ផោតធំរ គឺជាវេទមន្តម្នាក់...ជានិស្សិតវេទមន្តពីសាលាហុកវ៉ាតឆ្នាំទីមួយ។ ហើយប្រសិនបើក្រុមគ្រួសារឌីស្ទ្រីមិន ពេញចិត្តនឹងឲ្យវាមកវិញនៅថ្ងៃឈប់សម្រាក ក៏គ្មានអ្វីប៉ះពាល់ដល់អារម្មណ៍របស់វាដែរ។

វានឹកសាលាហុកវ៉ាតឆ្នាំណាស់ ដូចជាការចុកពោះមិនចេះបាត់អញ្ចឹង។ វានឹកប្រាសាទ ដែលមានច្រកផ្លូវសម្ងាត់ ហើយ នឹងខ្មោច មេរៀនរបស់វា (ទោះបីប្រហែលជាមិនមែនស្នេហក៏ដោយ ដែលជាគ្រូឱសថ) សំបុត្រផ្ញើតាមទីមួយ ការទទួលទានអាហារ ក្នុងពិធីជប់លៀងនៅក្នុងមហាសាល ដេកក្នុងគ្រែមានបង្គោលបួននៅក្នុងបំបែកសយនដ្ឋាន ការទៅសួរសុខទុក្ខឆ្នាំប្រមាញ់ ហាហ្គ្រីដ នៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់នៅលើដីជាប់នឹងព្រៃហាមឃាត់ ហើយ ជាពិសេសបំផុតនោះ គឺកីឡាឃ្លីដឌីក្លូ ដែលជាកីឡាដ៏ពេញនិយម បំផុតនៅក្នុងពិភពវេទមន្ត (បង្គោលខ្ពស់ៗប្រាំមួយ បាល់ហោះបួន ហើយនិងកីឡាករដប់បួននាក់នៅលើដងអំបោស)។

ថ្ងៃខួបកំណើតដំណាក់កាលបំប្លែង

សៀវភៅវេទមន្ត ចង្កឹះវេទមន្តរបស់វា អាវុំប ថ្លាង និងដងអំបោសនីមិច្ឆិសពីរពាន់ចំនាត់ថ្នាក់កំពូលរបស់ហេរីទាំងអស់ត្រូវ ចាក់សោរទុកក្នុងបន្ទប់ក្រោមជណ្តើរដោយលោកមាធីរណ្ណនពេលដែលហេរីមកដល់ផ្ទះភ្លាម។ មានអ្វី ដែលក្រុមគ្រួសារខ្មែរស្ទើរត្រូវ ខ្វាយខ្វល់ប្រសិនបើហេរីបាត់បង់តំណែងរបស់វានៅក្នុងក្រុមឃ្លីដឌីដូដោយសារតែវាមិនបានហាត់សមពេញមួយរយៈក្តៅនោះ? មាន អ្វីត្រូវខ្វល់ប្រសិនបើហេរីត្រលប់ទៅសាលាវិញដោយមិនបានធ្វើកិច្ចការសាលាបន្តិចសោះនោះ? ក្រុមគ្រួសារខ្មែរស្ទើរតែជាអ្វីដែលពួក វេទគូហៅថាពួកលោកិយ (គ្មានសូម្បីតែឈាមវេទមន្តមួយតំនក់នៅក្នុងសរសៃឈាមរបស់ពួកគេ) តាមដែលពួកគេដឹង ការមាន វេទគូនៅក្នុងគ្រួសារគឺជាបញ្ហាអាម៉ាស់មុខដ៏ខ្លាំង។ លោកមាធីរណ្ណនថែមទាំងបានចាក់សោទីទុយរបស់ហេរី ឈ្មោះហ៊ីដរីក នៅក្នុង ទ្រុងរបស់វាទៀតផង ដើម្បីកុំឲ្យវានាំសារទៅកាន់នរណាម្នាក់នៅក្នុងពិភពវេទមន្ត។

ហេរីមើលទៅមិនដូចជាសមាជិកនៅក្នុងគ្រួសារនេះទេ។ លោកមាធីរណ្ណនមានមាឌធំ ហើយស្ទើរតែគ្មានក ដោយមានពុក មាត់ពណ៌ខ្មៅដ៏ធំសំបើម ឯអ្នកមីងពីទូរៀមានមុខដូចសេះ ហើយសុទ្ធតែឆ្អឹង រីឯដាត់លីវិញសក់ពណ៌ទង់ដង ផ្កាឈូក និងធាត់ ដូចជ្រូក។ ជួយស្រលះពីគ្នា ហេរីមានរាងតូច ហើយស្គម ដោយមានភ្នែកពណ៌បៃតងដ៏មុតថ្លា និងសក់ខ្មៅគ្រិបដែលតែងតែ រញ្ជ័ររញ្ជ័រ។ វាពាក់វ៉ែនតារាងមូល ហើយនៅលើថ្ងាសរបស់វាមានស្នាមសម្លាករាងដូចផ្លែកបន្ទោរដ៏ស្តើងមួយ។

ស្លាកស្នាមនេះហើយដែលធ្វើឲ្យហេរីមិនធម្មតាដែលខុសប្លែកពីគេឯង សូម្បីចំពោះវេទគូម្នាក់។ ស្នាមនេះជាសញ្ញាណតែ មួយគត់នៃអតីតកាលដ៏អាថ៌កំបាំងរបស់ហេរី នៃមូលហេតុដែលវាត្រូវបានគេទុកចោលនៅលើផ្លូវដើរទៅកាន់ទ្វារមុខផ្ទះរបស់គ្រួសារ ខ្មែរស្ទើរតែដប់មួយឆ្នាំមុន។

នៅអាយុមួយឆ្នាំ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ហេរីបានទទួលនូវសិល្ប៍បណ្តាសាពីវេទគូដ៏តឹងខ្លាំងអស្ចារ្យម្នាក់មិនចេះ សាបរលាប គឺវ៉ុលដីម៉ែ ដែលឈ្មោះរបស់គេមេធាប់ និងវេទគូស្ទើរតែទាំងអស់នៅតែខ្លាចមិនហ៊ាននិយាយ។ ឪពុកម្តាយរបស់ហេរី ស្លាប់ដោយសារការវាយប្រហាររបស់វ៉ុលដីម៉ែ ប៉ុន្តែហេរីបានគេចខ្លួនជាមួយនឹងស្នាមផ្លែកបន្ទោររបស់វា ហើយទោះបីយ៉ាងណាក៏ ដោយ...គ្មាននរណាម្នាក់ដឹងថាហេតុអ្វីនោះទេ...បានជាថាមពលរបស់វ៉ុលដីម៉ែត្រូវបានបំផ្លាញខណៈពេលដែលគាត់ហាជ័យក្នុង ការសម្លាប់ហេរី។

ដូច្នេះហេរីត្រូវបានយកមកចិញ្ចឹមដោយបងស្រីរបស់ម្តាយវាដែលបានចែកឋានទៅ ហើយនិងប្តីរបស់គាត់។ វាបានចំនាយ ពេលដប់ឆ្នាំរស់នៅជាមួយនឹងគ្រួសារខ្មែរស្ទើរ ដោយមិនដឹងថាហេតុអ្វីបានជាវាធ្វើឲ្យរឿងរ៉ាវចម្លែកៗកើតឡើងជាបន្តបន្ទាប់ដោយគ្មាន ចេតនា ជឿរឿងរបស់គ្រួសារខ្មែរស្ទើរដែលថា វាមានស្នាមនេះដោយសារការក្រឡាប់ឡានដែលបានសម្លាប់ឪពុកម្តាយរបស់វា។

ហើយបន្ទាប់មក យ៉ាងជាក់លាក់កាលពីមួយឆ្នាំកន្លងទៅ សាលាហុកវ៉ាតបានសរសេរសំបុត្រមកហេរី ហើយរឿងរ៉ាវទាំង មូលបានធ្លាយចេញមក។ ហេរីបានទៅរៀននៅសាលាវេទមន្ត ដែលវា និងស្នាមសម្លាករបស់វាមានភាពល្បីល្បាញ...ប៉ុន្តែឥលូវឆ្នាំ សិក្សាត្រូវបានបញ្ចប់ហើយ ហើយវាត្រូវត្រលប់មកគ្រួសារខ្មែរស្ទើរវិញនៅរដូវក្តៅ ត្រលប់មកឲ្យគេចាត់ទុកជាសុខដែលដើរតូក្នុងរឿង អាក្រក់។

គ្រួសារខ្មែរស្ទើរថែមទាំងមិនចាំថាថ្ងៃនេះជាថ្ងៃបុណ្យខួបកំណើតទីដប់ពីររបស់ហេរីផងនោះទេ។ ជាការពិតណាស់ ក្តីសង្ឃឹម របស់វាមិនជាខ្ពស់ណាស់ណាទេ ពួកគេមិនដែលឲ្យវានូវអំណោយសមរម្យម្តងណាឡើយ គ្រាន់តែឲ្យនំទេរ...ប៉ុន្តែព្រងើយកន្តើយ នឹងវាទាំងស្រុង...

នៅខណៈនោះ លោកមាធីរណ្ណនបានជម្រះបំពង់ករបស់គាត់ដូចជាមានការសំខាន់ ហើយនិយាយថា៖

ថ្ងៃខួបកំណើតដ៏អារក្សក្នុងបំផុត

- ឥលូវ ដូចដែលយើងដឹងស្រាប់ហើយ ថ្ងៃនេះជាថ្ងៃសំខាន់ណាស់។
ហេរីងើយមើល ដោយពិបាកនឹងហ៊ានជឿ។

- នេះជាថ្ងៃដ៏ល្អបំផុតដែលខ្ញុំធ្វើកិច្ចសន្យាដ៏ធំមួយពីការងាររបស់ខ្ញុំ- លោកមាធីរណ៍បានស្រដី។

ហេរីត្រលប់ទៅរកនំប៉័ងអាំងរបស់វាវិញ។ ជាការពិតណាស់ វាបានគិតយ៉ាងជូរចត់ លោកមាធីរណ៍កំពុងតែនិយាយពីពិធីជប់លៀងអាហារពេលល្ងាចដ៏ភ្លឺមួយនោះ។ គាត់គ្មាននិយាយអ្វីក្រៅពីរឿងហ្នឹងអស់ពីរសប្តាហ៍មកហើយ។ អ្នកសាងសង់ដែលមានគួរសមម្នាក់ និងប្រពន្ធរបស់គាត់នឹងមកបរិភោគអាហារពេលល្ងាច ហើយលោកមាធីរណ៍កំពុងតែសង្ឃឹមថានឹងទទួលបាននូវការបញ្ជាទិញដ៏ធំមួយពីគាត់ (ក្រុមហ៊ុនរបស់លោកមាធីរណ៍ផលិតម៉ាស៊ីនខ្នង)។

- ខ្ញុំគិតថាយើងគួរតែហាត់សមពាក្យសម្តីម្តងទៀត- លោកមាធីរណ៍បាននិយាយ។ - យើងទាំងអស់គ្នាគួរតែទៅកាន់តំនែងរៀងៗខ្លួននៅម៉ោងប្រាំបី។ ពីទូនៀ អូននឹងនៅ...?

- ក្នុងបន្ទប់ទទួលភ្ញៀវ- អ្នកមីងពីទូនៀបានស្រដីយ៉ាងរហ័ស - រង់ចាំស្វាគមន៍ពួកគេយ៉ាងគួរសមមកកាន់ផ្ទះរបស់យើង។

- ល្អ ល្អ។ ហើយដាត់លីវិញ?

- ខ្ញុំនឹងរង់ចាំបើកទ្វារ។- ដាត់លីបានបង្ហាញនូវស្នាមញញឹមចោលម្សៀតដែលមិនសប្បាយចិត្ត។ - តើខ្ញុំអាចយកអាវធំក្រៅរបស់អ្នកបានទេ លោក និងអ្នកស្រីមេសាន់?

- ពួកគេនឹងស្រលាញ់វាជាមិនខានឡើយ!- អ្នកមីងពីទូនៀស្រែកយ៉ាងសប្បាយចិត្ត។

- ល្អណាស់ ដាត់លី- លោកមាធីរណ៍ពោល។ បន្ទាប់មកគាត់បែរមករកហេរី។ - ហើយចុះឯងវិញ?

- ខ្ញុំនឹងនៅក្នុងបន្ទប់ដេករបស់ខ្ញុំ មិនបន្លឺសម្លេង ហើយធ្វើពុតជាខ្ញុំមិននៅទីនោះ- ហេរីនិយាយខ្សាច់ៗ។

- ប្រាកដជាអញ្ចឹងហើយ- លោកមាធីរណ៍បាននិយាយយ៉ាងកាច។ - ខ្ញុំនឹងនាំផ្លូវពួកគេចូលទៅក្នុងបន្ទប់ទទួលភ្ញៀវណែនាំអូន ពីទូនៀ ហើយចាក់ភេសជ្ជៈឲ្យគេផឹក។ នៅម៉ោងប្រាំបីដប់ប្រាំនាទី...

- អូននឹងប្រកាសអាហារពេលល្ងាច- អ្នកមីងពីទូនៀបាននិយាយ។

- ហើយដាត់លី កូននិយាយថា...

- តើខ្ញុំអាចនាំអ្នកស្រីទៅបន្ទប់ទទួលទានអាហារបានដែររឺទេ អ្នកស្រីមេសាន់?- ដាត់លីបានស្រដី ដោយហុចដៃកន្ទាត់របស់វាទៅកាន់ស្ត្រីម្នាក់ដែលមើលមិនឃើញ។

- សុភាពបុរសតូចដ៏អស្ចារ្យរបស់ខ្ញុំ!- អ្នកមីងពីទូនៀខទានឡើងស្ទើរមិនដកដង្ហើម។

- ហើយចុះឯងវិញ?- លោកមាធីរណ៍បាននិយាយទៅកាន់ហេរីយ៉ាងកាចសាហាវ។

- ខ្ញុំនឹងនៅក្នុងបន្ទប់ដេករបស់ខ្ញុំ មិនបន្លឺសម្លេង ហើយធ្វើពុតជាខ្ញុំមិននៅទីនោះ- ហេរីនិយាយយ៉ាងធុញទ្រាន់។

- ច្បាស់ជាអញ្ចឹងហើយ។ ឥលូវ យើងគួរតែសំដៅរកការសរសើរល្អពីរឺបីនៅពេលអាហារពេលល្ងាចហើយ។ ពីទូនៀ មានគំនិតអីទេ?

- រឺរណ៍ប្រាប់ខ្ញុំថាលោកគឺជាអ្នកវាយកូនគោលដ៏អស្ចារ្យម្នាក់ លោកមេសាន់...ប្រាប់ខ្ញុំមកមើល ថាតើអ្នកទិញរ៉ូបរបស់អ្នកនៅឯណា អ្នកស្រីមេសាន់...

- ល្អណាស់...ដាត់លី?

ថ្ងៃខួបកំណើតដ៏អាក្រក់បំផុត

- យ៉ាងម៉េចដែរស្រីនិយាយថា៖ “យើងត្រូវសរសេរសំនេរអំពីវីរៈបុរសរបស់យើងនៅឯសាលា លោកមេសាន់ ហើយខ្ញុំបានសរសេរអំពីលោក។”

រឿងនេះមានអត្ថន័យច្រើនពេកហើយសម្រាប់ទាំងហេរី និងអ្នកមីងពីទូនៀ។ អ្នកមីងពីទូនៀបានស្រែកយំ ហើយចាប់អោបកូនស្រីរបស់គាត់ ខណៈពេលដែលហេរីអានចុះក្រោមតុ អញ្ចឹងពួកគេនឹងមិនឃើញវាស្រេចនោះទេ។

- ហើយចុះឯងវិញ អាច្រមក់?

ហេរីបានបង្ខំចិត្តធ្វើឲ្យទឹកមុខរបស់វានៅធម្មតាខណៈពេលដែលវាងើបឡើង។

- ខ្ញុំនឹងនៅក្នុងបន្ទប់របស់ខ្ញុំ ដោយមិនបន្លឺសម្លេង ហើយធ្វើពុតជាខ្ញុំមិននៅទីនោះ- វាបាននិយាយ។

- ឯងនឹងធ្វើអញ្ចឹងប្រាកដណាស់- លោកមាធីរណ៍បាននិយាយទាំងបង្ខំចិត្ត។ - គ្រួសារមេសាន់មិនដឹងរឿងអ្វីពីឯងនោះទេ ហើយវានឹងនៅតែអញ្ចឹងតទៅទៀត។ នៅពេលដែលអាហារពេលល្ងាចត្រូវបានបញ្ចប់ អូននាំអ្នកស្រីមេសាន់ទៅបន្ទប់ទទួលភ្ញៀវវិញដើម្បីពិសាកាផែ ពីទូនៀ ហើយបងនឹងយកប្រធានបទទាក់ទងនឹងម៉ាស៊ីនខ្នងមកនិយាយ។ ស្រីនិយាយថាមានសំណាង បងនឹងទទួលបានការចុះហត្ថលេខាលើកិច្ចសន្យា ហើយបានសម្រេចមុនព័ត៌មានចេញផ្សាយនៅម៉ោងដប់។ យើងនឹងទៅដើរទិញអីវ៉ាន់សម្រាប់ផ្ទះថ្ងៃយប់សម្រាកនៅក្នុងកោះម៉ាចរកានៅថ្ងៃស្អែកពេលនេះ។

ហេរីគ្មានអារម្មណ៍រកើបអ្វីអំពីរឿងនេះទេ។ វាមិនគិតថាគ្រួសារខ្មីស្ទីនឹងចូលចិត្តវានៅកោះម៉ាចរកាជាជាងនៅមហាវិថីប្រាយវេដ ជ្រាយនោះទេ។

- ល្អ...បងនឹងចុះទៅក្រុងរកមើលទិញអាវុធទទួលទានអាហារពេលល្ងាចសម្រាប់ដាត់លី ហើយនិងបង។ ហើយឯង- គាត់គ្រហឹមដាក់ហេរី - ឯងចេញឲ្យឆ្ងាយពីផ្លូវអ្នកមីងឯងពេលដែលគាត់កំពុងតែសម្អាតភ្លាមទៅ។

ហេរីចេញតាមទ្វារក្រោយ។ នេះជាថ្ងៃមង្គល និងជាថ្ងៃល្អមួយ។ វាដើរកាត់វាលស្មៅ ទម្លាក់ខ្លួនចុះលើបងសួនច្បារ ហើយច្រៀងតិចៗថា៖

- រីករាយថ្ងៃកំណើត...រីករាយថ្ងៃកំណើត...

គ្មានកាត គ្មានអំនោយ ហើយវានឹងចំនាយពេលមួយល្ងាចដោយធ្វើពុតថាគ្មានរូបវា។ វាសម្លឹងមើលយ៉ាងវេទនាទៅក្នុងដើមឈើដែលដុះជាជួរ។ វាមិនដែលមានអារម្មណ៍ថាឯកោអ្វីម្ល៉េះទេ។ ច្រើនជាងអ្វីៗនៅសាលាហុកវ៉ាត ថែមទាំងច្រើនជាងការលេងកីឡាឃ្វីដឌីច្រទៅទៀត ហេរីនឹកមិត្តដ៏ជិតស្និទ្ធបំផុតរបស់វា រ៉ុន វីស្ទី និងហ៊ីម៉ាយអូនី ហ្គ្រេនដើរ។ ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេហាក់ដូចជាមិននឹកវាទាល់តែសោះ។ គ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំនោមពួកគេ សរសេរសំបុត្រមកវាទាល់តែសោះពេញមួយរដូវក្តៅហើយទោះបីជារ៉ុនបាននិយាយថាវានឹងស្នើសុំហេរីមកស្នាក់នៅជាមួយក៏ដោយ។

អស់វេលាជាច្រើនរាប់មិនអស់ដែល ហេរី ធ្លាប់គិតប្រុងនឹងចាក់សោបើកទ្រុងរបស់ ហ៊ីដរីក ដោយវេទមន្ត រួចបញ្ជូនវាទៅ រ៉ុន និង ហ៊ីម៉ាយអូនី ជាមួយនឹងសំបុត្រមួយច្បាប់ ប៉ុន្តែវាមិនដល់ថ្នាក់ប្រថុយនឹងគ្រោះថ្នាក់នេះទេ។ វេទមន្តគ្រប់អាយុមិនអនុញ្ញាតឲ្យប្រើប្រាស់វេទមន្តនៅក្រៅសាលានោះទេ។ ហេរីមិនបានប្រាប់គ្រួសារខ្មីស្ទីពីរឿងនេះទេ វាដឹងថាវាគ្រាន់តែជាភាពភ័យខ្លាចរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ ដែលថាវាប្រហែលជាជប់ពួកគេឲ្យក្លាយជាអាចសត្វល្អិត ដើម្បីបញ្ឈប់ពួកគេមិនឲ្យចាក់សោឃុំវាទុកនៅក្នុងបន្ទប់ក្រោមជណ្តើរជាមួយនឹងចង្កីវេទមន្ត និងអំបោសហោះរបស់វា។ នៅពីរសប្តាហ៍ដំបូងពេលត្រលប់មកវិញ ហេរីពេញចិត្តនឹងការនិយាយអ្វីទាំងនូវពាក្យសម្តីមិនបានការតិចៗ ហើយនឹងការមើលដាត់លីចេញពីបន្ទប់យ៉ាងលឿនតាមដែលជើងកន្ទាត់របស់វាយូរវារួច។

ថ្ងៃខួបកំណើតដំណាក់កាលបំប្រែ

ប៉ុន្តែការបាត់ដំណឹងដ៏យូរពី រ៉ុន និង ហ៊ីម៉ាយអូនី បានធ្វើឲ្យ ហេរី មានអារម្មណ៍ថាត្រូវបានដាច់ចេញពីពិភពវេទមន្ត ដែលថាសូម្បីតែ ការចំអកទ្បកឡើយដាក់ ដាត់លី ក៏បានបាត់បង់ចំនង់អស់ដែរ ... ហើយឥលូវរ៉ុន និងហ៊ីម៉ាយអូនីបានភ្លេចថ្ងៃខួបកំណើតរបស់វា ហើយ។

ឥលូវ តើមានអ្វីទៅ ដែលវាមិនហ៊ានលះបង់ដើម្បីដោះដូរនឹងសារមួយច្បាប់ពីសាលាហុកវ៉ាតនោះ? ពីមេធាវី រីក៏វេទគុណ ម្នាក់នោះ? វាប្រាកដជាស្ទើរតែត្រេកអរណាស់ទៅហើយ ប្រសិនបើបានឃើញសត្រូវទីមួយរបស់វា គឺ ជ្រូក មេលហ្វ្យូយ ដោយគ្រាន់ តែចង់បញ្ជាក់ថាជឿនវាទាំងអស់ហ្នឹងមិនមែនជាសុបិនឡើយ...

មិនមែនថាពេញមួយឆ្នាំរបស់វានៅឯសាលាហុកវ៉ាតសុទ្ធតែសប្បាយទាំងអស់នោះទេ។ នៅពេលហៀបនឹងជិតចប់ ឆមាសចុងក្រោយ ហេរីបានប្រឈមមុខជាមួយនឹង គ្មាននរណាម្នាក់ពី វ៉ុលដឺម៉ែ ដោយខ្លួនវាផ្ទាល់នោះទេ។ វ៉ុលដឺម៉ែ ប្រហែលជា បានបំផ្លាញរាងកាយពីអតីតរបស់គាត់ដោយផ្ទាល់ដៃឯងមែន ប៉ុន្តែគាត់នៅតែធ្វើឲ្យគេភ័យខ្លាច នៅតែមានល្បិចកល នៅតែប្តេជ្ញា ចិត្តក្នុងការទទួលបាននូវថាមពលឡើងវិញ។ ហេរីបានរហូតចេញពីអន្ទាក់របស់វ៉ុលដឺម៉ែជាលើកទីពីរហើយ ប៉ុន្តែវាជាការគេចខ្លួនដ៏ តូចចង្អៀតមួយ ហើយសូម្បីតែឥលូវ ហេរីនៅតែភ្ញាក់ឡើងនៅពេលយប់ ដោយទទឹកជោកក្នុងអាវង្គីត្រជាក់ ឆ្ងល់ថាតើឥលូវ វ៉ុលដឺម៉ែ នៅឯណា ដោយចង់ចាំនូវទឹកមុខដ៏ខឹងសម្បាររបស់គាត់ ភ្នែកដ៏ព្រៃផ្សៃធំៗរបស់គាត់...

ក្លាមនោះហេរីអង្គុយក្រុងខ្លួនភ្លឹងនៅលើបង់ស្តូនច្បារ។ វាកំពុងតែសម្លឹងមើលទៅដើមឈើដែលដុះជាជួរដោយកាំងៗ... ហើយដើមឈើដែលដុះជាជួរនោះសម្លឹងមើលមកវិញ។ ភ្នែកពណ៌បៃតងធំៗពីរបានលេចឡើងក្នុងចំនោមស្លឹកឈើទាំងនោះ។

- ហេរីបានក្រោកឈរឡើងខណៈពេលដែលសម្លេងសើចចំអកអណ្តែតកាត់វាលស្មៅ។
- ខ្ញុំដឹងថាថ្ងៃនេះជាថ្ងៃអ្វីហើយ- ដាត់លីបានច្រៀង ដោយដើរទ្រេតទ្រោតៗសំដៅមករកវា។
- ភ្នែកដ៏ធំទាំងពីរនោះបានព្រិច ហើយក៏រលាយបាត់។
- អីគេ?- ហេរីបាននិយាយ ដោយមិនគ្រវាសភ្នែកចេញពីកន្លែងដែលវាសម្លឹង។
- ខ្ញុំដឹងថាថ្ងៃនេះជាថ្ងៃអ្វីហើយ- ដាត់លីបាននិយាយម្តងទៀត ដោយដើរឡើងសំដៅមករកវា។
- ល្អណាស់- ហេរីបាននិយាយ។ - អញ្ចឹងចុងបញ្ចប់ឯងបានរៀនថ្ងៃក្នុងមួយសប្តាហ៍ចាំអស់ហើយ។
- ថ្ងៃនេះជាថ្ងៃខួបកំណើតរបស់ឯង- ដាត់លីបាននិយាយមើលងាយ។ - ម៉េចក៏ឯងមិនទទួលបានកាតអិសោះអញ្ចឹង? តើ

ឯងគ្មានមិត្តនៅកន្លែងចម្លែកនោះទេ?

- យល់ល្អកុំឲ្យម៉ាករបស់ឯងដឹងថាឯងនិយាយពីសាលារបស់ខ្ញុំអី- ហេរីបាននិយាយយ៉ាងសោះកក្រោះ។
- ដាត់លីបានលើកខោរបស់វាឡើង ដែលកំពុងតែអិលចុះក្រោមគូទកន្ទាត់របស់វា។
- ហេតុអ្វីបានជាឯងសម្លឹងមើលដើមឈើដែលដុះជាជួរនោះ?- វាបាននិយាយទាំងសង្ស័យ។
- ខ្ញុំកំពុងតែព្យាយាមសម្រេចចិត្តថាតើអ្វីគឺជាពាក្យវេទមន្តដ៏ល្អបំផុតសម្រាប់បញ្ជោះវា- ហេរីបាននិយាយ។
- ដាត់លីដើរថយក្រោយក្លាមមួយរំពេច ដោយមានសភាពស្ងួតស្មៅនៅលើមុខកន្ទាត់របស់វា។
- ឯងមិន ... មិនអាច ... ប៉ាបានប្រាប់ឯងថាមិនឲ្យប្រើប្រាស់វេទមន្តនោះទេ...គាត់និយាយថាគាត់នឹងគ្រប់ដឹងឯងចេញពី ផ្ទះ...ហើយឯងគ្មានកន្លែងដែលត្រូវទៅទៀតទេ...ឯងគ្មានមិត្តភក្តិមកឯងនោះទេ...
- ជីកគំរី ជក់យើរី!- ហេរីបាននិយាយយ៉ាងសាហាវ។ - ហូខស៍ ផូខស៍...ស្លឹកគ្លី រីកគ្លី...

ថ្ងៃខួបកំណើតដ៏អារក្សកំបំផុត

- ម៉ាកកកកក!- ដាត់លីបានស្រែក ដោយជំពប់ជើងរបស់វា ខណៈពេលដែលវាបែរត្រលប់ក្រោយទៅផ្ទះវិញ។ -ម៉ាកកក! វាកំពុងតែធ្វើអ្វីដែលម៉ាកដឹងស្រាប់ហើយ!

ហេរីបានសងយ៉ាងជាទីគាប់ចិត្តចំពោះពេលសប្បាយរបស់វានេះ។ ដោយដាត់លី រីកដើមឈើដែលដុះជាជួរគ្មានខូចខាតអ្វី អ្នកមីងពីទូនៀងដឹងថាវាមិនមែនប្រាកដជាប្រើវេទមន្តនោះទេ ប៉ុន្តែវាត្រូវតែខិនចុះខណៈពេលដែលគាត់តម្រង់គប់ឆ្នាំងខ្លះដែលមានសាប៊ូមករកក្បាលវា។ បន្ទាប់មកគាត់ឲ្យការងារវាធ្វើ ជាមួយនឹងពាក្យសន្យាថាវានឹងមិនហូបអ្វីឡើយលុះត្រាតែវាធ្វើការងារចប់សព្វគ្រប់។

ខណៈពេលដែលដាត់លីកំពុងតែដើរត្រេកត្រកនៅជុំវិញ និងហូបកាប៉េម ហេរីនៅសម្អាតបង្ហូរ លាងឡាន ច្រូតស្មៅ លំអសួនផ្កា កាត់និងស្រោចផ្កាកុលាប ហើយលាបពណ៌ថ្នាំបង់សួនច្បារឡើងវិញ។ ព្រះអាទិត្យកំពុងតែឆាប់ឆេះនៅពីលើក្បាល ដោយធ្វើឲ្យខាងក្រោយរបស់វាខ្លោច។ ហេរីបានដឹងថាវាមិនគួរលើកនុយរបស់ដាត់លីនោះទេ ប៉ុន្តែដាត់លីបាននិយាយនូវអ្វីដែលហេរីកំពុងតែគិត...ប្រហែលជាវាគ្មានមិត្តនៅសាលាហុកវ៉ាតនោះទេ...

- សូមប្រាថ្នាថាពួកគេអាចជួបហេរី ផោតធំរដ៏ល្អឈ្មោះនាពេលឥលូវនេះចុះ- វាបានគិតយ៉ាងខឹងសម្បារ ខណៈពេលដែលវាបាចដីទៅលើសួនផ្កា ខ្នងរបស់វាកំពុងតែឈឺចាប់ ញើសហូរចុះមុខរបស់វា។

- ចូលមកក្នុងនេះមក! ហើយដើរលើក្រដាសកាសែតទៅ!

ហេរីធ្វើដំណើរយ៉ាងត្រេកអរទៅក្នុងម្លប់នៃផ្ទះបាយដែលភ្លឺចិញ្ចែងចិញ្ចាច។ នៅខាងលើទូទឹកកកមានបញ្ជីពូជសំរាប់យប់នេះ៖ គំនរកាប៉េមដ៏ធំមួយ និងតំណាប់ស្វាយដាក់ស្ករ។ សាច់ជ្រូកខ្លីមួយដុំកំពុងតែចំអិននៅក្នុងឡ។

- ស៊ីឲ្យលឿនឡើងទៅ! គ្រួសារមេសាន់នឹងមកទីនេះក្នុងពេលឆាប់ៗនេះហើយ!- អ្នកមីងពីទូនៀងនិយាយម៉ាត់ៗ ដោយចង្អុលទៅនឹងប៉ងពីរដុំ ហើយនិងប្រមាស់មួយដុំនៅលើតុផ្ទះបាយ។ គាត់បានស្លៀកពាក់នូវរូបកន្ទុយមានត្រីសូម៉ុងពណ៌ផ្កាឈូករួចទៅហើយ។

ហេរីលាងដៃរបស់វា ហើយលេបអាហារពេលយប់របស់វាយ៉ាងគួរឲ្យអាណិត។ នៅពេលដែលវាហូបរួច អ្នកមីងពីទូនៀងបានយកចានរបស់វាចេញ។ - ឡើងទៅលើទៅ! លឿនឡើង!

ខណៈពេលដែលវាដើរកាត់ទៅកាន់បន្ទប់ទទួលភ្ញៀវ ហេរីបានក្រលេកឃើញលោកមាធីរណុន និងដាត់លីពាក់ក្រវ៉ាត់ករាងកោង និងអាវធំសម្រាប់អាហារពេលល្ងាច។ វាទើបតែទៅដល់កាំជណ្តើរចុងក្រោយស្រាប់តែកណ្តឹងទ្វារផ្ទះបានបាត់ឡើង ហើយមុខដ៏ខឹងសម្បាររបស់លោកមាធីរណុនបានលេចឡើងនៅឯងជើងជណ្តើរ។

- ចាំណា អាច្រមក់ ... ហ៊ានតែបន្លឺសម្លេងអ្វីមួយនោះ...

ហេរីបានដើរកាត់ទៅបន្ទប់របស់វាដោយលឿន ចូលទៅក្នុង បិទទ្វារ ហើយបែរទៅផ្តល់ខ្លួននៅលើគ្រែរបស់វា។ បញ្ហាគឺថា មាននរណាម្នាក់កំពុងតែអង្គុយនៅលើគ្រែបាត់ទៅហើយ។